

Tamo da putujem

Veliki dio svog glumačkog puta proveo sam na putu, na turneji, putujući putem za kojeg ponekad ne znaš jesi li ti izabrao njega ili je on izabrao tebe. Gdje me sve taj put nije vodio? Od kanadskih Velikih jezera do Sierra Nevade u Kaliforniji kojoj su vojnici Hernana Cortesa dali ime po otoku iz Montalvovog romana, od Velike Jabuke do australskog busha.....Ponegdje ostaviš nešto od sebe, odnekud poneseš nešto sa sobom. Malo je mjesta na kojima uspiješ i dati i uzeti i malo kad si uvjeren da je ono što si dao i ono što si dobio sreća. U ljeto 2008., na turneji s «Rogonjama» Mira Gavrana a na poziv Ivica Mijačike dospio sam na takvo mjesto, pod najvišu jadransku planinu, pod Biokovo.

Onaj koji nije tako putovao da po mjesec ili više dana svake večeri nastupa po improviziranim ljetnim pozornicama, kojeg nisu zaticala tako nagla svitanja i kojeg nije gonila potreba da unatoč svemu krene dalje, taj nije u stanju razumjeti rutinu putujućeg glumca koji se budi (u hotelu, kombiju ili kabini broda, svejedno) i prvo što čini jest da provjerava raspored, ustanovljava gdje je jučer bio a gdje danas mora biti i gdje će (ako bog da) biti sutra. A raspored kaže – **Podpeč**, u sklopu « **k Kutza**» što je skraćenica za manifestaciju « **ka, Kultura u tučepskim zaseocima**». I onda onako umoran i bunovan, nevjerujući onome što si pročitao opet provjeravaš naziv mjesta i manifestacije pa ti odjednom sine – Mijačika! Znači tu smo! Znači bit će sve organizirano! Znači nemam se oko čega brinuti! Sve polako sjeda na mjesto, odjednom ti postaje jasno zašto ova manifestacija nosi ovako čudan naziv, zaboga, pa Ivica ju je tako nazvao. Čak ti i ovo mjesto Podpeč zvuči kao da mu je Ivica dao ime. Da, sve će sigurno biti dobro, hoće, hoće....., ali ipak, okrećeš leđa moru, gledaš u Biokovo i pitaš se koji bi od ovih zaselaka koje vidiš mogao biti Podpeč? Nekako si siguran da gore nema nikakvog malog trga na kojem bi se dalo napraviti pozornicu..., ma, uostalom, čemu briga..., u kakvim smo sve prostorima već nastupali...

Predvečer mi javljaju da nas pred hotelom čeka prijevoz. Silazim. Pred ulazom parkiran crveni vatrogasni kombi a na njega naslonjen kršni vatrogasac. U koščatoj mu šaci mobitel a na licu osmijeh. Guguće on nešto svojoj dragoj a meni namiguje i pokazuje mi rukom da uđem. Odmah za mnom stižu Vlasta i Žarko pa krećemo. Za onih par kilometara uskog, zavojitog puta priča nam o gašenju sinočnjeg požara kao o nekoj nezatnoj neprilici, kao da nam ne želi pokvariti ugođaj. Stigosmo. Podpeč. Koliko mnogo ljepote na tako malo mjesta. Nekada napuštene stare kuće obnovljene u kamenu kojeg su slagale ruke djedova, ognjišta koja su zbog nevolje napustili očevi putjući za Ameriku, Australiju, Novi Zeland, sada opet žive i okupljaju sinove. Arhitektura koja zadivljuje jednostavnošću i ljepotom i koja priča priču o nekadašnjem životu težaka. San u kamenu. Sve konobe otvorene, u svakoj pjeva klapa, božanski glasovi paraju podbiokovsku tišinu, širi se miris rakije, vina , pršuta, pečene janjetine, širi se radost. I u svemu tome (oprosti mi bože) opet rutina profesionalca. Tražim da mi pokažu pozornicu.

Mogao bih knjigu napisati o tome gdje sam sve glumio i na kakvim pozornicama. Lope de Vega kaže da su za kazalište dostatne tri daske, dva glumca i jedna strast. Odgovorno tvrdim da sam nastupao na pozornicama koje su bile sastavljene od samo dvije daske! Ova u Podpeču bila je manja. Ako bih napravio nekontroliranu gestu lijevom rukom postojala je opasnost da ošamarim gledatelja na balkonu kuće s lijeve strane. Na desnoj strani nije bilo te opasnosti, tamo je bila postavljena tribina sa stotinjak sjedala i u prostoru «partera» još nešto manje od dvije stotine. Na tribinama, kao počasni gosti Dina i Davor Borčić. Igrat ću za njih!

Predstavu je gledalo (kunu se organizatori a moja procjena nije manja) oko tisuću ljudi. Sjedili su oni po okolnim stablima, zidovima, balkonima, krovovima, a većina ih je stajala. Igrali smo kako smo mogli, trudeći se da ne padnemo s pozornice i uspjeli smo u tome. Ne

samo da nismo pali nego smo u toj izvedbi našli više smisla nego na većini glamuroznih premijera. Bio sam tako ispunjen i sretan te večeri. I onda do kasno u noć pod Biokovom, od konobe do konobe, od domaćina do domaćina...Bio sam sretan sve do trenutka kad je trebalo krenuti dalje, a htio sam ostati. Silno sam htio ostati, sjediti tamo na terasi mog domaćina, pijan od ljepote krša i života u kršu, sjedinjen sa zemljom i nebom, s morem, u okružju od kojeg sam sazdan, sjedinjen s Biokovom iza mene i morem poda mnom i sa svime što iz njih izlazi, s mjesecom i suncem, s vjetrom i valom, poskokom, sa zvijezdom, pticom, oblakom i svim vilama biokovskim. Kažu da su biokovske vile najljepše od svih. One će me tamo opet dozvati, u taj raj u kamenu, od trave Ive će mi rakiju spraviti, rane će mi vidati, pjevat će mi moje vile na padinama biokovskim, nad obalom mora, nad obalom šumnog mora...

(objavljeno na - www.kkutz.org)